

9. ročník DIVADELNÍHO FESTIVALU LUDMILY ČÁPKOVÉ

KROMĚŘÍŽ 26. – 29. května 2016

DIVADELNÍ *kroměřický* PLK

**Kdyby se vám něčeho nedostávalo, volejte třikrát,
abych skočil včas.**

Slunce se v odpoledních hodinách uvolilo a my zvolna vypluli v rozmanrě krásný divadelní festival s mottem: „Čím víc pruhů, tím víc festival!“. Inu zahájili jsme věru miló zdravicó sósedů z Kojetína, kteří k nám přijeli na bicyklu a přivítali nás tradičním pohoštěním – chlebem se soló a pravó domácí kontrastní slivovicó. Připravili si taktěž originální zpěvy na podporu plodného festivalu za melodického doprovodu libozvučné harmoniky. Půjčovna šlap(ek)adel se stala místem příjemných setkání a Bar NA MOL(e) taktěž přivítal své první zákazníky, kteří si svůj mlsný jazyček uspokojili nad kouskem výborné sekané. Z vládného počasí nás na okamžik vytrhla bláznivá komedie Benátky pod sněhem, která však mrazila pouze názvem, ale jinak neváhala po bránici lechtat diváky po celou dobu představení. Po večerní diskusi v zapařené sauně, jsme do večerních hodin konverzovali v kuloárech plovárnových a usínali s myšlenkou na další báječný festivalový den. (jah)

Laská mě láska laskavá
tak laskat umí
jen náplň třaskavá ...
Na pláži zbavím se ostychu,
výrazné toužící po štychu,
ve vodě ledové
naleznou útěchu ...

TEPLOTA	pátek
VZDUCH	25°C
TEPLOTA	
VODA	18°C

Ať je ten festival vydařený a hlavně plodný!

„Vážené přátelé, Ladies and Gentleman! To abych byl světový!“
Začal Jiří Kašík úvod 9tého ročníku Divadelního festivalu Ludmily Čápkové.

Tento ročník je bohatý na mnoho cenných hostů, dorazil k nám publicista Ladislav Vrchovský, režisér a scénárista Václav Špirit, divadelní teoretik Roman Švehlík, profesionální ochotník Vláda Mátl (který dorazil jako korvetní kapitán, který to umí položit, na rozdíl od Jiřího Kašíka, který to umí postavit), spíkr a moderátor Ladislav Langr a vedoucí tiskového odboru Pavel Zrna. Petr Kracík nedorazil, a ženská srdce zaplakala. Ale ne na dlouho. Vláda Mátl rád zaskočí, nabídl své služby se slovy: „Konečně!“ Dámy, pojďte do něj!

Zahájení tedy probíhalo v poklidném tempu, když náhle dorazila nečekaná návštěva z Kojetína. Na kolech a s výslužkou Hanáckého typu, dorazili v kostýmech Emílie Vránová, Hana Svačinová, Milan Zahradník. Nezvaní, i když „inteligentní lidi se pozvou sami“, neuvítání, „stojíte tu jak tróby, tož sme si přivezli chléb, sůl a slivovičku“. Ale hosté, co si přivezou na zahájení dobroty a ještě se o ně podělí, jsou u nás vždy vítáni.

Píseň kramářská z Kroměříže

Kroměřížská porodnice - ta je pěkně stavěná.
Tam si zašla jedna mladá holka, když ju ňadra bolela.
Pan doktor ji po prohlídce, řekl holka, ty si v tom,
ty sis štréchla před a před půl rokem,
teď máš břicho jako hrom.
Když si chtěla panó býti, měla ty sis pozor dát,
neměla si do a do divadla s ochotníky chodívat.
Já za něma nechodila, oni mě tam táhali.
A pak se mnó za a za oponó hrozny věci dělali.
Hory, doly slibovali, že budu Maryšu hrát.
A teď budu já malyho Vávru v povijanu kolíbat.
Z toho poučení mějte všecy panny, co tu ste.
Ochotníkům těm a těm čtverákům
nikdy a nic nevěřte!

Příští rok k moři do Pipínie. A všichni!

Hra současného francouzského dramatika G. Dyreka Benátky pod sněhem je mezi ochotnickými soubory (např. *SemTamFór Slavičín*, *AJeTo Počátky*, *OLDstars Praha*) hojně uváděným kusem. Nepohrdnou jím však ani profesionálové (např. *Divadlo Na Fidlovačce* – uváděno pod názvem *Milácci a milodary*).

Kdy po tomto „kusu“ sáhne brněnský Amadis bylo tedy jen otázkou času. Tento soubor má totiž nepředstavitelný herecký

potenciál a v oblasti situační komedie patří rozhodně k tomu lepšímu, co současná ochotnická scéna nabízí.

A co jsme tedy včera večer vlastně viděli? V kostce lze říci, že Amadis opět nezklamal. Z jeviště se na nás valila vlna divadelní radosti. A to ne jen té textové. Nakonec, Benátky pod sněhem, jsou velmi vtipně napsanou divadelní hrou, která nabízí herecům možnost vyřádit se do sytosti, ale jak známo, aby to bylo dokonalé, chce to vždy

něco navíc.

Tempo představení bylo od začátku velmi vysoké, a proto se ke konci trochu zdálo, že už není kam „lězt“. Jak se říká, malinko padal řemen. Za záchranný kruh myslím může Amadis poděkovat především dámské části hereckého souboru. Klára Havránková, naprosto živelná a přesvědčivá, s dokonalým přechodem od „diblíka“ až k totálně našťavané a zhrzené ženě, jevišti jednoznačně vévodila. Velmi zdatnou spoluhráčkou, i když tady by se spíše hodilo říci protihráčkou, jí byla Eva Židlíková. Zejména v místech, kde hovoří naprosto nerosrozumitelným „pipínským“ jazykem působila tak suverénně,

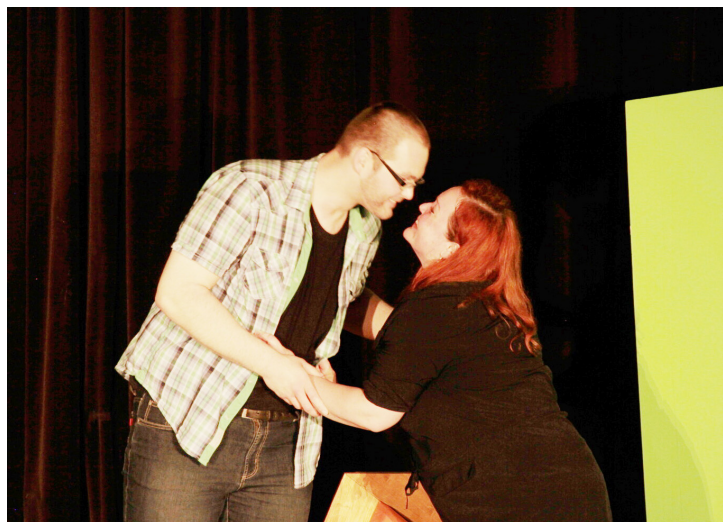
že jsem chvíli uvažoval o tom, odkud vlastně pochází. Pánové prominou, ale dle mého mínění by měli zabrat. Aby stačili těmto dvěma naprosto živelným dámám, musí podat nadlidský (čti nadmužský) výkon. A toho jsme včera večer, bohužel, svědky nebyli.

Přesto vlastně nemám zásadních výhrad, a tak mi dovoluje osobní postřeh. Ona je ta hra, ač je komedií, vlastně smutná. Smutná v tom, jak někteří lidé vidí svět. Jaké hodnoty vzývají. Jak jsme vlastně všichni vyprázdnění. Vždyť kdo z nás někdy netoužil pomoci nějakým „pipínanům“? Nesmáli jsme se včera večer nakonec tak trochu i sami sobě? Já za sebe musím říci, že ano. No a upřímně, není to vlastně dobře?

Ať tedy žije svobodná a nezávislá Pipínie!

(vam)

P.S. Na kruhu byl autor recenze přehlasován, že to vlastně byla komedie situačně-konverzační.

Jednou bych si chtěla zahrát princeznu

Slyšela jsem, že jste něco nedali...

Evča: Tak já tam nic neříkám, tudíž jsem to nemohla pokazit já.

Klára: Nedávej to do novin, přece mě nepodrazíš!

Evi, jakou povahu postav ztvárňuješ raději?

Evča: Mně pořád dávají takovou povahu, která mě absolutně necharakterizuje, vůbec mě nevystihuje. Takže já pořád hraju nějaký hysterky a uřvaný ženský. Mně se to ale tak strašně špatně hraje. Já teda doufám, že to hraju dobře, ale jednou bych si chtěla zahrát princeznu, nebo nějakou hodnou paní. Prostě takovou jaká ve skutečnosti jsem. Řekla bych, že ta uřvaná povaha ti ale víc sedne.

Evča: Ale to jsou hodiny a hodiny práce!

Vede to k něčemu, když přemýšlíš?

Evča: Jdi do!

Klára: To do novin nemůžeš dát!

Evča: Píp, píp, píp.

Je jazyk, kterým mluvíš skutečný, nebo alespoň něčemu podobný?

trvat dlouho, že si radši něco vymyslím. Ale pak jsem zjistila, že bude lepší, když se naučím

Evča: Ne. Ale přesně takhle je to v originále. Tak jak to já říkám, tak je to i v té francouzštině. Už to takhle napsali.

Jak dlouho ses tenhle „jazyk“ učila?

Evča: Myslela jsem, že to bude

toto a zvládla jsem to myslím dobře.

Existuje Pipínie?

Evča: Já věřím, že existuje.

Do které doby bys zařadila děj Benátek pod sněhem?

Evča: Současnost. Nebo jakákoliv doba, ale nesmí to být před bývalou Jugoslavií.

Najíš se v nějaké jiné hře víc?

Evča: Ne! Tady se najím zaručně nejvíc.

Proč je na začátku hry postava Patricie našťavaná? Co se odehraje před tím, než přijdete na onu návštěvu?

Evča: My se s Pepou tady v šatně zbijeme.

Vsázíš se ráda?

Evča: Jo! Já jsem totiž strašně soutěživá, ale vždycky prohrávám. Nevyhrávám nic! Ani kámen, nůžky, papír, teď.

(kat)

Veroničin (ne)pokoj

pozvánka na dopolední představení

Pořádající kroměřížský soubor letos na festivalu nesoutěží. Má to jeden prozaický důvod. Jejich aktuální inscenace třímá v ruce doporučení na Jiráskův Hronov. Přesto, anebo právě proto, je dobře, že máte možnost Veroničin pokoj navštívit.

Je zajímavé, jak dramaturgie někdy sehraje nečekanou roli. Divadelní hra poměrně plodného amerického autora Iry Lewina (*Rosemary má dítě, Někdo se dívá*) Veroničin pokoj, nebyla v zemích českých donedávna nikde provedena, ačkoliv byla napsána již v roce 1974.

A hle, z ničeho nic se jí ujaly hned tři divadelní scény. Jedna profesionální (*NDB – Reduta v režii Dodo Gombára; premiéra 10.9.2015*) a dvě ochotnické (*kromě místních, ještě Divadlo Navenek Kadaň v režii Terezy Gvoždiákové; premiéra 30. 1. 2016*). Jaká to náhoda!?

O provedení hry zde hovořit nechci a ani se nechci pouštět do odborných spekulací o tom, proč hra nebyla uváděna a jak je obtížné ji kvalitně zinscenovat. Už vůbec se nenechám strhnout ke srovnávání. Nakonec proč? Dílo jest hotovo a z mého pohledu (kroměřížským souborem), více než zdárně!

Chci vás pozvat, nikoliv psát recenzi. Nakonec, pokud i po ní toužíte, pak navštivte web DS Kroměříž, kde je zveřejněna.

Zkrátka a dobře, chcete-li být svědkem mimořádného divadelního počínu, chcete-li zažít, jaké to je, když nejste jen prostým divákem, ale sedíte přímo ve Veroničině pokoji se vším, co to obnáší, potom si představení rozhodně nenechte ujít.

A „vem mě čert“, jestli nezažijete stejný nepokoj (v tom nejlepší smyslu slova) jaký jsem zažil já při premiéře.

(vam)

My sme tam taková kulturní dědina. Oheď tam přijel Český rozhlas Olomouc. A že budó dělat nějakou tu leportáž, jak se žije na tym venkově. Moderátorka hnedka došla za tym starým Kočišem. To je tam takové staré pamětník. Došli za ním a hned se ho mezi dveřma ptajó: „Tož dědečku, jak tady žijete na té dědině?“ A on říká: „Tož pote dál, vybalte si tady ty svoje mikrofóny, magnetofóny.“ Tož to vybalili. „Tož jak my tady žijeme? Tož já ráno vstanu, idu poklidit, dám si kalíšek na rozlepení očí. Tož jak pokludím, dám si druhé. A tak dopoledňa jich vypiju ještě pět.“ A ta redaktorka říká: „Tož to tady nemůžete vykládat lidom do rozhlasu, že tady jenom chlaščete. Řekněte třeba dědečku, že čtete knížku. Místo té baňky.“ „Tož já vám tam něco nalžu. Tož já tam ráno idu pokludit. Přečtu knížku mezi tym poklózěním. Než dopoklózím, tak si dám další knížku. Jak přindu dom, tož tech knížek do oběda vyčtu asi tak pět. Až nemám co doma číst, tož idu za Jurou, a tam čteme jeho knížky. A když s tym Jurou nemáme co číst, tož ideme do knihovny a tam přečteme všecko. A až nás knihovná vyhodijou, tož ideme k Fanóšovi a ten má doma tiskárnu.“

Ať je ten festival vydařený a hlavně plodný!

Nejlepším dárkem byla kontrastní slivovica. „Tož my tu pálíme ze všeckého. A ta nejlepší je kontrastní. Čirá, čistá, na černo pálená.“ Chleba taky chutnal. „Na chleba my máme tajné recept, kdybyste věděli co v tým je, tak by vám to přes hubu neprošlo.“ Na závěr nám zazpívali Top sekret písničku a popřáli festivalu“ Ať je ten festival vydařený a hlavně plodný!“

Na zahájení bývá zvykem i účast zástupce města Kroměříže. Jenomže.... Starosta nemůže.... Místostarosta nemůže.... Jediný kdo ještě může je Jiří Kašík, radní. A tak spolu s dalším nezvaným narušitelem, Ladislavem Langrem, který přivezl také dary:, Jiří Kašík mi dovezl do Poděbrad jen dvě deci slivovice, holt, co Skotovi upadne, to Hanák zvedne, to já mu vezu dar, který tak rychle nevypije – Poděbradský zdroj“, festival zahájili.

Devátý ročník je tedy zahájený a před námi jsou tři dny plné divadla, kultury, slunce, pláží u vody, půjčovny šlapadel (viz foto) a jiných atrakcí. Vítejte u nás Na divadelní plovárně!

(klarion)

INZERCE

Kapitán Schettino oznamuje, že se nemůže dostavit na pokoj 13, protože má loď na boku, je ve vazbě a veškerý styk je mu tím pádem zapovězen. Číslo svého pokoje kapitán sdělí jen z očí do očí, a to pouze dámám, kterým je jeho osud znám. Pokoj 13 je tímto zcela k dispozici všem žadatelům o dočasný azyl!

ZPRÁVA Z TŘETÍ RUKY

Ryze ženské území narušeno!

Jediný rytíř bránící nedotknutelnost území obelštěn!

Ryze ženský kolektiv festivalového zpravodaje Kroměřížský Divadelní plk byl infiltrován cizím mužem. Doposud si tento čistě ženský svatostánek hájil vydavatel Saša Michajlovič, který ovšem do novinářské práce nezasahoval. Jak známo, zpravidla dodával pouze fotografický materiál a staral se o tisk a distribuci.

Našemu týmu se však podařilo získat materiály, které jednoznačně dokazují, že vetřelec na svém záměru tvrdě pracoval již několik předchozích ročníků (viz. *kompromitující fotografie*). Bez skrupulí se podbízel nejen vedení festivalu, ale vtíral se například i krátkými články do minulých ročníků (*redakci jsou známy*).

Tato veškerá činnost, podlézání a předstírání, vedla k jednomu jedinému cíli. Protlačit se do redakce zpravodaje, což se mu, bohužel, podle posledních zpráv podařilo. Z dosud neověřených zdrojů tušíme, že oním vetřelcem je doposud nenápadný a tichý pravidelný účastník DFLC Vladimír Mátl, známý pod přezdívkou Altán.

Ptáme se kam to povede dál? Osvědčí se toto spojení? Je to vůbec morální? Zasáhla korupce i tento divadelní festival? Sledujte PLKy a pište. Váš názor v koši rozhodně neskončí.

Jako cože?! V tomhle na pláži? Bych si vo něj nevpřela ani záchranej plovák! Naprosto nemožný kostkovaný šortky, který nosí každá tuctovka, mu nepomohly aby mě voslnil. Korunu tomu nasadil vobyčejným trikem v nejnudnější šedý barvě. Jediný co je fakt kůl, je luxusní igelitová taška s kreyzy kytičkama v barvě mých rajcovních červených plavek. Díky tašce 11,3%.

Miluji dámy v takovém oblečení. Je co sundávat. Horko na pláži způsobí, že oblečení se dravě přilepí na tělo ženy a obepne těsně její ladné křivky. Když ji svlékám, je to jako když loupu banán. Dlouhá sukně upřes pozornost na ladný kotníček. Přiléhavá halenka v moderní barvě zvýrazní ženské atributy. Celý outfit dáma vyladila luxusní kabelkou značky Prala. Jedinou vadou na kráse tak zůstává nechutně kouřící cigareta. Nebýt té, bylo by to za sto, takhle pouze 98,9%.

VÝPOTY ZE SAUNY

Proč jste si to proboha vybrali? To proboha jsem přidal.

Mělo to být drama, ale lidi se tomu smějou.

j. h. – to je jako z Jindřichova Hradce?

Hiršal byl básník!

My viděli to, co v programu.

U ženských to tak je!

Co mi tu hraješ Čechova, vyfuň!

Ona krásně mrckuje!

Koho vy milujete? Všechny! Cože? Tebe se to netýká.

Psychická nepohoda ženy vede k jejímu zošklivení.

Potřebovala jsem přemýšlet! A vede to k něčemu když přemýšláš?

Za finančního přispění:

SPONZOŘI:

MAGNETON

TOSHULIN

DIVADELNÍ PLK Art direktor: Saša Michajlovič. Foto: Klára Havráňková, Katka Hudečková. O texty se postarali: Vladimír Mátl, Klára Havráňková, Katka Hudečková, Jana Hostičková. Tisk: DPTISK Kroměříž. Produkce: DS Kroměříž www.divadlokm.cz nebo www.facebook.com/Divadelni.spolek.Kromeriz